

Arrest

**nr. 98 620 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 16 februari 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 30 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Keniaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Nderu (Limuru) in het Kiambu-district (Central Province) en te behoren tot de etnie Kikuyu. U was aanhanger van het pinkstergeloof. U werd op 6 juli 1987 geboren in het ziekenhuis te Nairobi en groeide op in de ouderlijke woning in Nderu (Limuru) in het Kiambu-district (Central Province). Uw ouders werkten voltijds en uw moeder volgde avondschoon. Aldus namen uw ouders een au pair in huis, een vrouw, W. genaamd. Mevrouw W. woonde gedurende 3 jaar in uw ouderlijke woning. Toen u 12 jaar was begon mevrouw W. u seksueel te misbruiken. U vond het kindermisbruik onprettig. Toen u 12,5 of 13 jaar oud was ontdekte u dat u zich aangetrokken voelde tot vrouwen. In het eerste jaar van de middelbare school begon u een lesbische relatie met Bianca waar u zich goed bij voelde. Toen u 14 jaar oud was had u voor het eerst seks met Bianca. U vertelde aan uw tante langs moederszijde, Nancy, dat u lesbienne was en Nancy moedigde u aan om uzelf te zijn. U bekende aan vrienden en klasgenoten in het eerste middelbaar dat u lesbienne was. De relatie met Bianca duurde 1 jaar. Vervolgens begon u in het tweede jaar van uw middelbare studies een relatie met A. K.. Terwijl u een relatie had met A. K. begon u in het vierde middelbaar eveneens en tegelijkertijd een relatie met J. N.. In 2003, tussen mei en juli, werd u gedurende 2 weken geschorst van school wegens uw lesbische geaardheid. Immers, u werd dagelijks betrupt ofwel kussend met een meisje ofwel in bed met een meisje in de slaapzaal. De dag van de schorsing werd u op heterdaad betrupt in bed met A. K. en aangetroffen met bewijsmateriaal: proefbuizen uit het schoollabo; wortels en bananen uit de schoolkeuken. Daarnaast werden ook liefdesbrieven gevonden als bewijsmateriaal. Naast u werden ook andere betrachte lesbiennes geschorst: A. K., Espilla, Joyce, Sandra en anderen. Na uw schorsing besloot u zich naar uw tante, Nancy, te begeven in plaats van huiswaarts te keren. Uw tante, Nancy, besloot een vrouw te betalen die zich diende uit te geven als uw moeder om over het incident op school te gaan praten. Tijdens uw schorsing verbleef u bij uw tante Nancy. Uw vader hoorde in augustus 2003 via een meisje van uw school de geruchten dat u lesbienne zou zijn doch nam het gerucht niet serieus. Toen u 14 jaar oud was overnachtte een meisje in uw slaapkamer in de ouderlijke woning. U hield slechts haar hand vast en stelde geen seksuele handelingen. Uw zus die wist dat u lesbienne was, vermoedde dat u en het meisje elkaar kusten en vond het dit onprettig waarop zij verklapte aan uw moeder dat u lesbienne was. Uw moeder vertelde het op haar beurt aan uw vader. Uw vader kwam naar u toe en zei dat u gauw diende te huwen zoniet zou hij u een man zoeken. U repliceerde uw vader dat u op vrouwen viel en nooit met een man zou huwen. Doorheen de jaren 2003, 2004 en 2005 had u herhaaldelijk discussies met uw vader omdat u op vrouwen viel. Uw vader vond dat u vanwege uw geaardheid een schande was voor de familie en hij vond dat u een slecht voorbeeld was voor uw zussen. In uw dorp werd u gediscrimineerd, zo weigerden chauffeurs van publieke voertuigen soms dat u meereisde en mocht u geen zaken kopen in bepaalde winkels. Nadat u de middelbare school voltooide in 2004 verhuisde u in 2004 naar Nairobi alwaar u introk in het huis van uw vaders stiefbroer, G. K., en zijn echtgenote, J. W., in Karen (Nairobi). In juli 2005 ving u uw hogere studies aan aan de Kenya School of Professional Studies. Tijdens uw hogere studies woonde u in een hostel en in de schoolvakanties ging u naar uw oom G. K., en uw tante, J. W., in Karen (Nairobi). Aan de onderwijsinstelling maakte u kennis met I. W.. In juli 2006 werd I. W. uw geliefde. U en I. W. werden soms uit clubs gezet wanneer men in de gaten kreeg dat jullie lesbiennes waren. In de loop van 2007 werd u, op advies van uw geliefde I. W., lid van de vrouwenorganisatie Minority Women in Action (MWA). Hier leerde u om te gaan met de problemen die lesbiennes in Kenia ondervinden. U nam ongeveer 3 keer per jaar deel aan activiteiten van de vrouwenorganisatie MWA. In juni 2007 beëindigde u uw studies aan de Kenya School of Professional Studies. Van juli 2007 tot december 2007 studeerde u aan het Alison Caroline Institute. Sinds januari 2008 woonde en werkte u als masseuse in het Sarova Lion Hill Hotel in Nakuru (Rift Valley). Omdat u weigerde te slapen met de manager van het hotel werd gefluisterd dat u een lesbienne was. Omdat u weigerde met de manager naar bed te gaan werd u ontslagen in maart 2008. In 2008 werd u lid van de organisatie Gay and Lesbian Coalition of Kenya (GALCK). U nam steeds deel aan de activiteiten van GALCK indien ze samen met MWA werden georganiseerd. In 2008 beëindigde u uw relatie met I. W.. U keerde terug naar Nairobi maar kon er geen werk vinden. In maart 2008 trok u in in de huurwoning van uw nicht, J. W., in Ngong (Rift Valley). In juni 2008 begon u te werken in de spa van het hotel Governors Camp in het reservaat Masai Mara. U werd vaak benaderd door mannelijke collega's doch weigerde in te gaan op hun avances. Op een dag kwam een groep Amerikaanse lesbiennes logeren in het hotel. U sloot vriendschap met één van hen, Katherine. Pas na het vertrek van Katherine bekende u haar achteraf per e-mail dat u ook lesbienne was. Na haar vertrek stuurde ze in 2009 een postpakket naar het hotel voor u. Een receptionist begon het gerucht te verspreiden dat u weigerde in te gaan op de avances van mannelijke collega's omdat u lesbienne was. De manager van het hotel, Dave Richards, wilde u aanvankelijk niet ontslaan maar door de toenemende druk van uw collega's die een probleem

hadden met uw geaardheid werd u in december 2009 toch ontslagen als werknemer in de spa van het hotel Governors Camp in het reservaat Masai Mara. Vervolgens oefende u telkens korte werkopdrachten uit doch u werd telkens ontslagen en uw collega's vertelden u dat de reden van uw ontslag telkens was dat men uw lesbische geaardheid had ontdekt. In juni of juli 2010 verliet u de woning van uw nicht, J. W., in Nogong (Rift Valley). U trok midden 2010 naar Nairobi alwaar u zich vestigde in Uthiru (Westlands) en gedurende 7 of 8 maanden verbleef. In 2010 werd Damaris W. uw geliefde. Damaris W. resideerde eveneens in Westlands (Nairobi). Op 10 oktober 2010 was u met een groep van 8 tot 10 vriendinnen die allen lesbienne waren aanwezig op het verjaardagsfeestje van W. W. in het park Uhuru Gardens. Ook uw geliefde, Damaris W. was aanwezig. Omstaanders zagen echter dat in de auto 2 meisjes met elkaar aan het kussen waren, dat jullie op elkaars schoot zaten en aan elkaar hingen. Een omstaander waarschuwde de parkwachter. Vervolgens werden jullie allemaal gearresteerd en werd de auto in beslag genomen. Jullie werden vastgehouden in het politiekantoor in het Central Business District in Nairobi. Jullie telefoneerden het noodnummer van GALCK en A. O. kwam naar het politiekantoor om jullie belangen te behartigen. A. O. betaalde smeergeld aan de politie en na een detentie van 4 uur werden jullie vrijgelaten. De eigenares van de auto, N. W., mocht ook haar auto meenemen. In december 2010 begon u te werken in een spa, Indulge genaamd, in Nairobi. U keerde in december 2010 korte tijd terug naar uw ouders woonplaats, Nderu (Limuru) in het Kiambu-district. Vervolgens ging u weer naar Uthiru (Westlands). Eind januari 2011 werkte u voor het laatst in de spa, Indulge genaamd, in Nairobi en vervolgens ging u in verlof. Op 11 februari 2011 was u met leden van GALCK aanwezig in een restaurant, Famous Club genaamd, om de begrafenis van een overleden lid van GALCK te regelen. Een uur na het begin van de bijeenkomst werd de bijeenkomst beëindigd. Net toen jullie naar buiten wilden gaan werden jullie aangevallen door een veiligheidsbeambte gevolgd door een groep mensen die stenen gooiden en 'wasenge' riepen, een scheldwoord voor homoseksuelen. U kon het restaurant Famous Club ontvluchten en ging een zaak binnen, Betty's Club & Restaurant genaamd. U bestelde een drankje en rustte uit. Een vrouw, Sarah genaamd zei dat u er moe en bang uit zag en bood u haar hulp aan. U legde uit wat gebeurde en Sarah nam u mee naar haar woning. De laatste 5 dagen voor uw vertrek woonde u bij Sarah in Keren (Nairobi). Op 15 februari 2011 verliet u Nairobi met een vlucht van Brussels Airlines. Op 16 februari 2011 arriveerde u in België. Op 16 februari 2011 vroeg u asiel aan. U ontmoette de Oegandese Mariam in Brussel en begon een relatie met haar.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van een geboortecertificaat (nr. 790022) op naam van E. G. uitgereikt op 19 oktober 1987, een kopie van een identiteitskaart (nr. 220004453) op naam van E. G. N. uitgereikt op 24 november 2005 te Nderu, een brief geadresseerd aan E. uitgereikt door de Gay and Lesbian Coalition of Kenya op 6 mei 2008 te Nairobi, een lidmaatschap certificaat (nr. 335) op naam van E. G. N. uitgereikt door de Gay and Lesbian Coalition of Kenya op 6 mei 2008, een certificaat op naam van E. G. N. uitgereikt door de organisatie Minority Women in Action op 9 december 2008 te Nairobi, een certificaat van lagere studies op naam van N. E. G. (nr. KCPE 6037625) (s.l.) (s.d.), een diploma voor schoonheidsspecialisten op naam van E. G. N. uitgereikt door ITEC op 10 januari 2008 te Londen, een diploma op naam van E. G. N. uitgereikt door het Alison Caroline Institute in oktober 2007 (s.l.) (s.d.), een diploma op naam van E. G. N. uitgereikt door het Alison Caroline Institute (s.l.) (s.d.), een doopcertificaat op naam van E. G. N. uitgereikt door Africa Inland Church op 27 augustus 1987 te Limuru en 2 persoonlijke schoolfoto's.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Hoewel uw seksuele geaardheid niet meteen in vraag wordt gesteld in het kader van deze beslissing, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u niet kan overtuigen dat u in Kenia werkelijk vervolgd zou zijn geweest omwille van uw seksuele geaardheid.

Zo dient er te worden vastgesteld dat diverse vage, lacunaire en weinig overtuigende verklaringen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten op de helling zetten.

Wat betreft de door u ingeroepen aanval op het restaurant Famous Restaurant in Nairobi tijdens een ledenvergadering van GALCK op 11 februari 2011 die de directe aanleiding voor uw vlucht uit Kenia betekende, kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo verklaarde u dat u in 2008 lid werd van GALCK (zie 1ste gehoorverslag CGVS dd. 11 september 2012, p. 7) en er een ledenvergadering van GALCK plaatsvond op 11 februari 2011 die als doel had de begrafenis van een overleden lid van GALCK te regelen (zie 2de gehoorverslag CGVS (verder 2de gehoor) dd. 1 oktober 2012, p. 19). U verklaarde in dit verband dat er tijdens de vergadering van 11 februari 2011 contributies gedaan werden voor het overleden lid (2de gehoor, p. 20) en er gebeden en gezongen werd ter ere van het overleden lid (2de gehoor, p. 20). U verklaarde in dit verband dat de overledene lid van GALCK was

(2de gehoor, p. 20). U voegde hier aan toe dat de aanval plaats vond nadat de vergadering, die een uur geduurd had, beëindigd werd en jullie naar buiten kwamen (2de gehoor, p. 21). In dit opzicht is het dan ook bijzonder bevreemdend dat u verklaarde dat u deelnam aan de vergadering met een groep lesbiennes en homoseksuelen van GALCK (2de gehoor, p. 19) en er meer dan 10 en misschien zelfs 20 deelnemers aan de vergadering aanwezig waren (2de gehoor, p. 20) en u klaarblijkelijk, uzelf en uw geliefde Damaris W. niet meegerekend, slechts 6 andere deelnemers aan de vergadering hun voornaam kon noemen (2de gehoor, p. 19-20) en slechts 3 ervan hun volledige voor- en familienaam bleek te kennen (2de gehoor, p. 19-20). Voorts is het zeer merkwaardig dat u verklaarde de naam van het overleden lid van GALCK en MWA niet te kennen (2de gehoor, p. 20) hoewel haar overlijden toch de reden was van de bijeenkomst (2de gehoor, p. 19) en u verklaarde het overleden meisje vroeger gezien te hebben (2de gehoor, p. 20). Hoewel u verklaarde dat de overledene stierf aan ziekte (p. 20) kon u niet verder toelichten wat de exacte doodsoorzaak was van de overledene (2de gehoor, p. 20) en u verklaarde in dit verband "Ze was ziek, ik weet niet waarom of wat" (2de gehoor, p. 20). Hoewel u verklaarde dat de geliefde van de overledene Lydia heette (2de gehoor, p. 20) dat Lydia deelnam aan de vergadering van 11 februari 2011 (2de gehoor, p. 19-20) en dat Lydia – net zoals u - lid was van MWA en deelnam aan vele activiteiten van GALCK (2de gehoor, p. 20) is het bevreemdend dat u de volledige naam van Lydia niet bleek te kennen (2de gehoor, p. 20). Wat betreft het verloop van de aanval verklaarde u dat u en de andere leden van GALCK aangevallen werden op het moment dat de vergadering beëindigd werd (2de gehoor, p. 21) en u verklaarde in dit verband dat eerst één persoon samen met een veiligheidsbeambte aanviel (2de gehoor, p. 21) en dat nadien meer personen aanvielen en jullie bekogelden met stenen (2de gehoor, p. 21). Echter, u bleek niets te kunnen toelichten over de identiteit van de aanvallers (2de gehoor, p. 21). Zo verklaarde u dat het "publiek" (2de gehoor, p. 21) aanviel maar gevraagd naar de identiteit of namen van de aanvallers kon u er geen geven (2de gehoor, p. 21). U verklaarde evenmin te weten hoeveel mensen aanvielen (2de gehoor, p. 21) en beweerde niet te weten wie de veiligheidsbeambte was (2de gehoor, p. 21) en evenmin te weten of de veiligheidsbeambte al dan niet tot het restaurant behoorde (2de gehoor, p. 21). U verklaarde dat u erin slaagde te ontsnappen doch dat andere deelnemers van de vergadering achtereenvolgens gevangen, opgesloten en vrijgelaten werden (2de gehoor, p. 23) maar u kon geen enkele arrestant bij naam noemen (2de gehoor, p. 23). Tot slot verklaarde u dat één van de deelnemers dood werd gestenigd (2de gehoor, p. 23) tijdens het incident (2de gehoor, p. 23) doch u beweerde zijn naam niet te kennen (p. 23). Bijgevolg heeft u het geenszins aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk aanwezig was tijdens de raid op het restaurant Famous Restaurant in Nairobi op 11 februari 2011.

Wat betreft de door u ingeroepen arrestatie van een groep lesbiennes, waaronder uzelf, op 10 oktober 2010 tijdens een verjaardagsfeestje in het park Uhuru Gardens in Nairobi kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Zo verklaarde u dat u met 8 tot 10 lesbiennes aanwezig was in het park (2de gehoor, p. 15) en dat jullie allemaal gearresteerd werden nadat een omstaander de bewaker van het park erbij haalde na het aanschouwen van een tafereel (2de gehoor, p. 15). U verklaarde dat het tafereel dat de omstaander tegen de borst stuitte was dat (1) 2 lesbiennes die aan het kussen waren in de auto, (2) lesbiennes die op elkaars schoot zaten en (3) lesbiennes die aan elkaar plakten/hingen (2de gehoor, p. 15). Het is echter merkwaardig dat u niet kon toelichten wie de parkwachter precies riep en u verklaarde in vage bewoordingen "Een omstaander, ik weet niet wie" (2de gehoor, p. 15). Daarenboven is het bevreemdend dat u niet kon toelichten wie de meisjes waren die in de auto kusten (2de gehoor, p. 15), dat u niet kon toelichten welke meisjes op elkaars schoot zaten (2de gehoor, p. 15) en dat u niet kon toelichten welke meisjes aan elkaar hingen (2de gehoor, p. 15). U beweerde vervolgens dat u en de andere arrestanten vrijgelaten werd nadat een lid van GALCK, smeergeld betaalde (2de gehoor, p. 17) doch u beweerde het bedrag van het betaalde smeergeld niet meer te kennen (2de gehoor, p. 17). Bijgevolg heeft u het niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk aanwezig was en gearresteerd werd op 10 oktober 2010 tijdens een verjaardagsfeestje in het park Uhuru Gardens in Nairobi zoals u nochtans beweerde.

Tot slot kunnen enkele vraagtekens geplaatst worden bij de door u ingeroepen schorsing van de schoolbanken in juli-augustus 2003 (2de gehoor, p. 7) omwille van uw lesbische geaardheid (2de gehoor, p. 2). Zo beweerde u dat u lesbische activiteiten had op school (1ste gehoor, p. 12) en seksuele relaties had met meisjes uit uw klas (1ste gehoor, p. 11). U verklaarde in dit verband dat u heel vaak op heterdaad werd betrapt toen u met uw geliefde, A. K., kuste op school (1ste gehoor, p. 16) en dat u betrapt werd met A. K. in hetzelfde bed (1ste gehoor, p. 16). Op de vraag hoe vaak u betrapt werd verklaarde u dat u elke dag betrapt werd (1ste gehoor, p. 16) en u voegde hier aan toe dat u dagelijks zaken deed die gerapporteerd werden (1ste gehoor, p. 16). Gevraagd hoe vaak u betrapt werd terwijl u seksuele daden deed met A. K. (1ste gehoor, p. 17) verklaarde u dat u dagelijks in bed werd betrapt (1ste gehoor, p. 17). U verklaarde dat u betrapt werd door leerlingen en dat prefecten en leraars het rapporteerden (1ste gehoor, p. 17). Wanneer de interviewer van het CGVS u vroeg wat u precies aan het doen was toen u werd betrapt (1ste gehoor, p. 17) verklaarde u dat u tijdens het hebben van seks

betrapt werd in de slaapzaal van de school (1ste gehoor, p. 17), dat u al kussend en knuffelend betrapt werd (1ste gehoor, p. 17 en 2de gehoor, p. 4), dat u op heterdaad betrapt werd terwijl u seksuele activiteiten had (2de gehoor, p. 4) en dat jullie betrapt werden in bed met bananen, wortels, proefbuizen en labomateriaal waarmee jullie je bevredigden (1ste gehoor, p. 11 en 17 en 2de gehoor, p. 4). U verklaarde dat u in de slaapzaal betrapt werd in bed met A. K. en dat andere lesbiennes in hun respectievelijke bedden betrapt werden in dezelfde slaapzaal terwijl dat andere – zieke – meisjes aanwezig waren in de slaapzaal en getuige waren van de feiten (1ste gehoor, p. 18 en 2de gehoor, p. 4). U beweerde dat er getuigen waren terwijl u aan het knuffelen en kussen was (2de gehoor, p. 4-5) en dat iedereen u kon bezig zien en dat toen jullie 's nachts samen in bed lagen iedereen het kon zien en horen aangezien er 20 bedden met meisjes in de slaapzaal stonden (2de gehoor, p. 5). U voegde hier aan toe dat u ook op straat elkaars handen vasthield, knuffelde en kuste (2de gehoor, p. 5). Gezien voorgaande verklaringen is het enerzijds merkwaardig dat u verklaarde de namen van de leerlingen die u betrapten noch de namen van prefecten en rapporteurs te kunnen benoemen (1ste gehoor, p. 17). Anderzijds kan worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de door u beschreven taboes en gebruiken in de Keniaanse samenleving. Immers, u verklaarde dat iedereen u uitspuwde en dat iedereen zei dat lesbisch zijn een criminele daad is (1ste gehoor, p. 18). U voegde hier aan toe dat uw omgeving en de mensen niet houden van lesbiennes (1ste gehoor, p. 13), dat de Keniaanse maatschappij van mening is dat homoseksualiteit een schaamte en een schande is (1ste gehoor, p. 13). U verklaarde eveneens dat u de pinksterkerk aanhing (1ste gehoor, p. 13) en dat de volgelingen van de pinksterkerk zeggen dat homoseksuelen erger zijn dan terroristen (1ste gehoor, p. 13), dat homoseksuelen slechte mensen zijn (1ste gehoor, p. 13) en dat homoseksualiteit inhumain en slecht voor god is (1ste gehoor, p. 13). Wanneer de interviewer u confronteerde met deze vaststelling en opperde "Waarom was u zo onvoorzichtig?" (2de gehoor, p. 5) repliceerde u "We poogden het te doen zonder gezien te worden, maar we konden niets doen dan in het gezicht van anderen, op straat en 's nachts, we hadden geen andere mogelijkheden tot privacy, we poogden in het privé zaken te doen, de slaapzaal te gebruiken als er geen volk was " (2de gehoor, p. 5) hetgeen echter in schril contrast staat met de eerder door u beschreven expliciete taferelen.

Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die volgens uw verklaringen voortvloeien uit uw seksuele geaardheid.

Wat betreft de door u voorgelegde kopie van een geboortecertificaat (nr. 790022) op naam van E. G. uitgereikt op 19 oktober 1987 en de door u voorgelegde kopie van een identiteitskaart (nr. 220004453) op naam van E. G. N. uitgereikt op 24 november 2005 te Nderu kan slechts gezegd worden dat het hier (kleuren)kopieën betreft van identiteitsdocumenten en dat aan kopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat kopieën gemakkelijk te vervalsen zijn.

Wat betreft de door u voorgelegde brief geadresseerd aan E. uitgereikt door de Gay and Lesbian Coalition of Kenya op 6 mei 2008 te Nairobi, het door u voorgelegde lidmaatschapscertificaat (nr. 335) op naam van E. G. N. uitgereikt door de Gay and Lesbian Coalition of Kenya op 6 mei 2008, het door u voorgelegde certificaat op naam van E. G. N. uitgereikt door de organisatie Minority Women in Action op 9 december 2008 te Nairobi, het door u voorgelegde certificaat van lagere studies op naam van N. E. G. (nr. KCPE 6037625) (s.l.) (s.d.), het door u voorgelegde diploma voor schoonheidsspecialisten op naam van E. G. N. uitgereikt door ITEC op 10 januari 2008 te Londen, het door u voorgelegde diploma op naam van E. G. N. uitgereikt door het Alison Caroline Institute in oktober 2007 (s.l.) (s.d.), het door u voorgelegde diploma op naam van E. G. N. uitgereikt door het Alison Caroline Institute (s.l.) (s.d.), het door u voorgelegde doopcertificaat op naam van E. G. N. uitgereikt door Africa Inland Church op 27 augustus 1987 te Limuru en de 2 door u voorgelegde persoonlijke schoolfoto's kan slechts worden gezegd dat deze documenten geenszins de door u ingeroepen persoonlijke vervolgingsfeiten staven.

Anderzijds blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, niet dat iedere homoseksueel zich kan beroepen op vervolging in Kenia, louter op basis van zijn/haar seksuele geaardheid.

De Keniaanse strafwet (sectie 162-165) bepaalt dat seksueel gedrag (al dan niet onder dwang - al dan niet in het publiek) met iemand van hetzelfde geslacht strafbaar is en tot gevangenisstraf kan leiden, terwijl homoseksuele geaardheid op zich niet strafbaar wordt gesteld. Ondanks deze bepaling in de strafwet werd in het jaar 2010 geen melding gemaakt van vervolging van personen enkel en alleen omwille van hun homoseksueel gedrag.

De organisatie 'Gay and Lesbian Coalition of Kenya' (GALCK), die in Kenia openlijk haar activiteiten kan organiseren en uitvoeren, meldt dat het zelfs erg moeilijk is voor de Keniaanse autoriteiten om de strafwetgeving met betrekking tot homoseksualiteit toe te passen. In november 2011 heeft de internationale NGO Act UP dezelfde moeilijkheden vastgesteld. homoseksuelen worden wel nog steeds gestigmatiseerd in de Keniaanse samenleving. Deze stigmatisering kan in sommige gevallen ook

leiden tot homofob geweld en discriminerend gedrag. Iemand die slachtoffer wordt van homofob geweld kan bovendien geen beroep doen op bescherming van de autoriteiten.

Niettemin zijn er hoopvolle tekenen die wijzen op een verandering in de situatie voor LGBTI in Kenia. Zo heeft de 'National Aids Control Council' sinds de oprichting van GALCK ook activisten opgenomen in hun planningsactiviteiten. GALCK is ook een partnerschap met verschillende mensenrechtenorganisaties in het land aangegaan, met inbegrip van de Kenya Human Rights Commission (KHRC), die juridische ondersteuning verschaft tijdens gevallen van arrestaties en opsluitingen door de politie. Enkele openlijke gay rights activisten als David Kuria en Denis Nzioka ambiëren een politiek mandaat en Dr. Willy Mutunga, die het in het verleden al opgenomen heeft voor gays (maar zelf ontkent gay te zijn) heeft het tot 'chief justice' geschopt. Regionale LGBTI-groeperingen schoten in 2011 als paddenstoelen uit de grond (in Malindi, Lamu, Turkana, Kisumu, Kericho en Machako). In oktober 2011 erkent het Hooggerechtshof de rechtsgeldigheid van traditionele huwelijken van personen van hetzelfde geslacht. Dit betekent bijgevolg dat hieraan ook erfenisrechten verbonden zijn. In Nairobi vond in september 2011 het eerste gay filmfestival plaats. In oktober 2011 verscheen het eerste nummer van 'Identity Magazine', dat zich wil opwerpen als spreekbuis voor de LGBTI-gemeenschap. In 2011 hebben twee ministers zelfs opgeroepen tot meer tolerantie ten aanzien van de LGBTI-gemeenschap. Dit alles wijst op een groeiende tolerantie tegenover de LGBTI-gemeenschap en meer ruimte voor deze gemeenschap om zich te manifesteren.

In het licht van het geheel van deze elementen, moeten we vaststellen dat homoseksuelen momenteel in Kenia niet systematisch het slachtoffer zijn van vervolging die zo ernstig is dat elke homoseksuele persoon uit Kenia redenen heeft om vervolging te vrezen of een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van zijn seksuele geaardheid of omwille van zijn relatie met een persoon van hetzelfde geslacht.

In dit geval, aangezien u de door u ingeroepen vervolging omwille van uw homoseksuele geaardheid in uw land van herkomst niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan niet geconcludeerd worden tot een gegronde vrees voor vervolging, enkel omwille van uw homoseksuele geaardheid en relatie met iemand van hetzelfde geslacht.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in vier opeenvolgende middelen de schendingen aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in

aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland, ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd is dit middel is dan ook ongegrond.

2.6. Tenslotte voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het beroep verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken voor te leggen die zij bezit of waarover zij kan beschikken. Verzoekster legde enkel kopieën neer van een geboorteakte en van een identiteitskaart. De Raad hecht echter geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat verzoekster geen originele identiteitsdocumenten met foto neerlegt klemt temeer nu zij evenmin haar reisweg naar Europa aantoonde, terwijl aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Deze vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid en houden een negatieve indicatie in wat het asielrelaas betreft. Verzoekster laat aldus na aan te tonen dat de door haar aangebrachte documenten haar persoonlijk aanbelangen.

3.3. Verzoekster stelt Kenia te zijn ontvlucht omdat zij er werd gevisieerd omwille van haar lesbische geaardheid en meermaals het slachtoffer werd van discriminatie en geweld. De Raad kan uit het administratief dossier en de toelichtingen van verzoekster betrokkenheid bij de homoseksuele leefwereld afleiden. Immers haar verklaringen zijn een opeenstapeling van homoseksuele handelingen in allerhande omstandigheden en vanaf haar prille jeugd zonder dat ze daarbij ooit gewag maakte van een echte relatie of deze kaderde in de sociale holebi-omgeving.

Zo zou verzoekster tijdens haar tienerjaren bijna dagelijks op school betrappt zijn geweest terwijl ze seks had met andere meisjes. Dat dergelijk gedrag zij het hetero- of homoseksueel in een school getolereerd

wordt, is geheel ongeloofwaardig. Dat verzoekster dan ook de namen van de leerlingen, prefecten en rapporteurs niet kende kan slechts aantonen dat verzoekster niet verder komt dan boude beweringen nu eenieder in een dergelijke omstandigheid in een school, de verklidders zou kennen zij het om elkaar te verwittigen en voorzorgen te nemen.

3.4. Verzoeksters verklaringen over de andere incidenten zijn opnieuw loutere verhalen over publieke seksuele handelingen, insinuaties, of het weigeren van heteroseks. Indien verzoekster in 2010 met andere lesbische meisjes tijdens een verjaardagsfeestje in het park werd opgepakt door de politie dan is niet aannemelijk dat ze onbekend is met de identiteit van de andere meisjes, noch wist welk bedrag er door een lid van de organisatie GALCK aan de politie werd betaald om hen vrij te krijgen. Immers een dergelijk relaas wijst op een verregaande desinteresse voor de aanwezige vrouwen en wijst erop dat ze niet betrokken was bij het feestje, hiervoor afspraken heeft gemaakt, haar erkentelijkheid aan GALCK heeft getoond of de financiële gevolgen heeft besproken. In dezelfde zin kan verzoeksters aanwezigheid op een bijeenkomst van GALCK naar aanleiding van een overlijden van één van hun leden, evenmin overtuigen. Eens te meer was verzoekster onwetend over elementaire gegevens als namen van aanwezigen, de doodsoorzaak van de overledene en de omstandigheden waarin en de personen door wie zij werden aangevallen. Bovendien, voor zover een van hen hierbij gedood werd door steniging, kan redelijkerwijze verwacht worden dat over een dergelijke gebeurtenis bericht werd in de media of aangeklaagd werd in mensenrechtenrapporten. Minstens kan verwacht worden dat verzoekster en de overige aanwezigen dit achteraf bespraken, zodat verzoekster ook op deze wijze een verbondenheid met de feiten en de slachtoffers kon aantonen. Dit is niet het geval. Waar verzoekster in het verzoekschrift wijst op de gegevens die zij wel wist te vertellen weerlegt zij echter geenszins voormelde vaststellingen noch waar zij argumenteert zich niet alles meer te herinneren en vooral met zichzelf bezig te zijn geweest noch waar zij zich voorts beperkt tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan.

Verzoeksters asielrelaas is een voorbereide opsomming van louter frank gedrag waarvan de waarachtigheid niet kan blijken nu verzoekster telkens tekort schiet op evidente kwesties wanneer doorgevraagd wordt. Bovendien kon de CGVS wel degelijk besluiten dat verzoeksters handelwijze op verregaande onvoorzichtigheid wijst, wat niet aannemelijk is nu kan verwacht worden dat homoseksuelen, zeker in publieke plaatsen, een zekere discretie in acht nemen. Verzoeksters gedrag op school, in de hotels waar ze werkte en in het park blijft, zelfs al zou ze homoseksueel zijn, louter fictief. Het kan dan ook niet overtuigen dat de aangevoerde situaties enige realiteitsgehalte hebben of door verzoekster in werkelijkheid werden ervaren.

Ten slotte kon minstens verwacht worden dat verzoekster haar voorgehouden geaardheid kaderde binnen haar geloof. Immers als lid van de pinksterkerk (1ste gehoor, p. 13) stelt ze zelf *“dat de volgelingen van de pinksterkerk zeggen dat homoseksuelen erger zijn dan terroristen (1ste gehoor, p. 13), dat homoseksuelen slechte mensen zijn (1ste gehoor, p. 13) en dat homoseksualiteit inhumain en slecht voor god is (1ste gehoor, p. 13)”*. Verzoekster geeft op geen enkele ogenblik in het verhoor blijk van enige zelfreflectie, terwijl dit om redenen van haar geloof kan verwacht worden of omwille van haar contacten met een holibi-organisatie als GALCK.

3.5. Hoe dan ook, daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoeksters homoseksuele geaardheid wijst de commissaris-generaal er terecht op dat blijkt uit objectieve informatie dat de Keniaanse samenleving zich steeds toleranter opstelt ten opzicht van homoseksuelen. Dit blijkt onder meer uit de vaststellingen dat homoseksuelen in de praktijk niet meer worden vervolgd door de autoriteiten, dat het Hooggerechtshof de rechtsgeldigheid van traditionele huwelijken van personen van hetzelfde geslacht erkent, dat ministers zelf oproepen tot tolerantie ten opzichte van homoseksuelen, dat activisten voor homoseksuelen opkomen bij verkiezingen en dat er grote evenementen plaatsvinden die georganiseerd worden voor en door homoseksuelen. De door verzoekster neergelegde informatie is niet in strijd met deze vaststellingen. Hieruit kan immers enkel worden afgeleid dat bepaalde individuen homofob gedrag vertonen, meer bepaald leden van de mungiki sekte, een oud-president en een bisschop van de anglicaanse kerk wiens vraag om financiële middelen aan homo-organisaties werd afgewezen. Deze incidenten doen echter geenszins afbreuk aan de positieve algemene evoluties die er, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het dossier, in Kenia plaatsvinden, en waaruit ontegensprekelijk blijkt dat er in Kenia geen sprake is van een gerichte en systematische vervolging of discriminatie van de holebi gemeenschap. Verzoekster maakt bij gevolg niet aannemelijk louter omwille van haar voorgehouden lesbische geaardheid in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

3.6. Zoals werd vastgesteld, toont verzoekster haar identiteit niet aan zodat niet kan blijken of de neergelegde persoonlijke documenten haar aanbelangen. Uit de schoolcertificaten en diploma's, een doopcertificaat uitgereikt door Africa Inland Church en 2 persoonlijke foto's, kan enkel worden afgeleid dat verzoekster naar school ging en gedoopt werd. Wat erop wijst dat ze als lesbische niet gehinderd werd in haar studies. Lidmaatschapsattesten tonen enkel aan dat de personen vernoemd op de kaart de beweging (financieel) steunen en vormen op zich geen bewijs van actief lidmaatschap. Ze worden opgemaakt op basis van verklaarde gegevens en hebben slechts tot doel de band vast te stellen van een verklaarde identiteit met een organisatie. Aldus kan het lidmaatschapsattest en een brief uitgereikt door de Gay and Lesbian Coalition of Kenya en een attest van de organisatie Minority Women in Action niet overtuigen te meer nu niet kan ingezien worden waarom een brief werd opgesteld met oog op haar asielprocedure wanneer verzoekster zelf deze organisatie niet nuttig kan toelichten. Verzoekster heeft weliswaar enkele namen van personen geleerd maar kan daaraan geen functies verbinden en komt niet verder als "*K. K. organiseert de activiteiten en feestjes*". De neergelegde documenten kunnen de waarachtigheid van verzoeksters asielfreelaas niet herstellen.

3.7. Derhalve dient te worden vastgesteld dat verzoekster thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Evenmin toont verzoekster aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.9. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK